

Sygn. akt IV KK 644/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie D. W.

skazanego za przestępstwo określone w art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 12 grudnia 2018 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 16 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 16 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...] uznał oskarżonego D. W. za winnego tego, że w dniu 18 września 2016 r. w D., woj. [...], działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego J. W., uderzył pokrzywdzonego głową w twarz, a następnie wielokrotnie trzymaną w ręce metalową rurką o długości 65,5 cm w okolice głowy i ramienia, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała szczegółowo opisanych w części dyspozytywnej wyroku, powodując tym samym ciężki uszczerbek na zdrowiu J. W. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję Z. W., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1

k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go na karę 8 lat pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd orzekł na podstawie art. 46 § 2 k.k. środek kompensacyjny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. W. kwoty 50 000 zł; na podstawie art. 44 § 2 k.k. – przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci metalowej rurki przez jej zniszczenie, zaś na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot na rzecz pokrzywdzonego J. W. dowodów rzeczowych w postaci odzieży, łańcuszka i krzyżyka, a na rzecz oskarżonego D. W. dowodów rzeczowych w postaci odzieży.

Wyrok ten został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonego i prokuratora.

Pierwsza z obrońców oskarżonego – adw. E. W. zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej, pominięcie w rozważaniach okoliczności, które mogłyby doprowadzić do dokonania odmiennych ustaleń faktycznych, sporządzenie uzasadnienia wyroku pozbawionego wnikliwości w ocenie wszystkich dowodów a tym samym bezpodstawnemu odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, a przez to dokonanie nieprawidłowych ustaleń faktycznych, czego konsekwencją było przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie w całkowicie dowolny sposób wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, uzupełnianie luk w materiale dowodowym całkowicie dowolnymi ustaleniami Sądu sprzecznymi z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia mimo braku dostatecznych dowodów w tym zakresie - w sytuacji, gdy jego zachowanie winno być rozpatrywane co najwyżej przy zastosowaniu dyspozycji z art. 25 § 1 k.k.;

4. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że okoliczności w jakich doszło do spowodowania obrażeń ciała oraz zakres obrażeń w sposób jednoznaczny wskazują na działanie oskarżonego ze świadomością pozbawienia J. W. życia i godzenia się na to, a to przy uwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego, wskazujących na podmiotowe okoliczności zajścia, przy jednoczesnym braku wnikliwej analizy właściwości osobistych oskarżonego i dotychczasowego trybu życia, pobudek oraz motywów działania, które wskazywać mogły na brak poprawności w kojarzeniu przez oskarżonego i przewidywaniu swojego zachowania w tym skutków uderzeń, podczas gdy okoliczności zdarzenia służące ustaleniu zakresu zdolności przewidywania przez oskarżonego możliwości wystąpienia następstw oraz godzenie się na ich wystąpienie oparte zostały w znacznej mierze o twierdzenia oskarżonego, który jak sam wskazywał, działał pod wpływem zaskoczenia, wzburzenia, a wręcz będąc w stanie amoku, w przypływie nieplanowanych okoliczności, jakie zdarzeniu towarzyszyły, w konsekwencji ocena dokonana przez Sąd powinna być oparta nie tyle na wypowiedziach sprawcy, które nie zawsze, ze względu na jego stan psychiczny, można brać dosłownie, ile raczej na sposobie reakcji, sposobie posłużenia się niebezpiecznym narzędziem, a przede wszystkim na motywach działania, a w efekcie pominięciem przez Sąd tych okoliczności istotnych dla określenia zamiaru sprawcy, iż zachowanie oskarżonego wywołane zostało nietypową reakcją pokrzywdzonego, co wywołało nietypową, nieracjonalną i nieadekwatną do zamierzonego celu reakcję oskarżonego, dalej pominięciem przez Sąd znaczenia dla oceny rozeznania działań i procesów intelektualnych i psychicznych oskarżonego, iż jakkolwiek stwierdzona została całkowita poczytalność oskarżonego w chwili *tempore criminis*, to jednak oskarżony posiada osobowość nieprawidłową, a działanie oskarżonego należało uznać jako samoistne, pozostające poza sferą intelektualną oskarżonego;

5. obrazę przepisów prawa materialnego, art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 pkt 2 k.k., poprzez dokonanie nieprawidłowej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego i przyjęcie, że działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego J. W.;

6. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary 8 lat pozbawienia wolności, wskutek błędnego zastosowania kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.;

7. rażąco niewspółmierność orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia w kwocie 50 000 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego poprzez zmianę kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu i przyjęcie, że popełnił on przestępstwo wyczerpujące znamiona z art. 156 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k. i poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców oskarżonego – adw. M. W. również zaskarżył wyrok w całości formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku a mającego wpływ na jego treść, poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, iż oskarżony D. W. dokonał zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., gdy w rzeczywistości oskarżony działał bez zamiaru usiłowania zabójstwa pokrzywdzonego i swoim postępowaniem wyczerpał dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu D. W. popełnienia przestępstwa określonego w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i równocześnie wymierzenie mu stosownej niższej kary pozbawienia wolności.

Prokurator zaskarżył wyrok w części co do orzeczenia środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, na niekorzyść oskarżonego. Skarżący zarzucił obrazę prawa materialnego a to art. 46 § 1 k.k. poprzez przyjęcie za podstawę prawną środka kompensacyjnego art. 46 § 2 k.k.,

podczas gdy podstawą prawną wskazanego środka kompensacyjnego jest dyspozycja art. 46 § 1 k.k.

Wskazując na powyższe, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie przyjęcia za podstawę prawną środka kompensacyjnego w postaci zapłaty na rzecz pokrzywdzonego J. W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 50 000 zł przepisu art. 46 § 1 k.k.

Ponadto z pisemną odpowiedzią na apelację obrońcy oskarżonego – adw. M. W. wystąpił pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. W. wnosząc o utrzymanie wyroku Sądu I instancji w mocy i nieuwzględnienie apelacji, jako całkowicie bezzasadnej.

Po rozpoznaniu wszystkich apelacji, Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt II AKa [...], na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w punkcie III w miejsce art. 46 § 2 k.k. wpisał art. 46 § 1 k.k. Nadto zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I przyjmując, iż D. W. działał umyślnie, przewidując i godząc się na to, że swoim działaniem może spowodować śmierć J. W.. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z kasacją wystąpił obrońca oskarżonego – adw. E. W., która zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. Skarżąca zarzuciła rażące naruszenia prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej, pominięcie w rozważaniach okoliczności, które mogłyby doprowadzić do dokonania odmiennych ustaleń faktycznych, sporządzenie uzasadnienia wyroku pozbawionego wnikliwości w ocenie wszystkich dowodów a tym samym bezpodstawnemu odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, a przez to dokonanie nieprawidłowych ustaleń faktycznych, czego konsekwencją było przyjęcie, iż oskarżony dopuściła się czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie w całkowicie dowolny sposób wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, uzupełnianie luk w materiale dowodowym całkowicie dowolnymi ustaleniami Sądu sprzecznymi z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia mimo braku dostatecznych dowodów w tym zakresie - w sytuacji, gdy jego zachowanie winno być rozpatrywane co najwyżej przy zastosowaniu dyspozycji z art. 25 § 1 k.k.;

4. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż okoliczności w jakich doszło do spowodowania obrażeń ciała oraz zakres obrażeń w sposób jednoznaczny wskazują na działanie oskarżonego ze świadomością pozbawienia J. W. życia i godzenia się na to, a to przy uwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego, wskazujących na podmiotowe okoliczności zajścia, przy jednoczesnym braku wnikliwej analizy właściwości osobistych oskarżonego i dotychczasowego trybu życia, pobudek oraz motywów działania, które wskazywać mogły na brak poprawności w kojarzeniu przez oskarżonego i przewidywaniu swojego zachowania w tym skutków uderzeń, podczas gdy okoliczności zdarzenia służące ustaleniu zakresu zdolności przewidywania przez oskarżonego możliwości wystąpienia następstw oraz godzenie się na ich wystąpienie oparte zostały w znacznej mierze na twierdzeniach oskarżonego, który jak sam wskazywał działał pod wpływem zaskoczenia, wzburzenia, a wręcz będąc w stanie amoku, w przypiływie nieplanowanych okoliczności, jakie zdarzeniu towarzyszyły, w konsekwencji ocena dokonana przez Sąd powinna być oparta nie tyle na wypowiedziach sprawcy, które nie zawsze, ze względu na jego stan psychiczny, można brać dosłownie, ile raczej na sposobie reakcji, sposobie posłużenia się niebezpiecznym narzędziem, a przede wszystkim na motywach działania, a w efekcie pomniejszeniem przez Sąd tych okoliczności istotnych dla określenia zamiaru sprawcy, iż zachowanie oskarżonego wywołane zostało nietypową reakcją pokrzywdzonego, co wywołało nietypową, nieracjonalną i

nieadekwatną do zamierzonego celu reakcję oskarżonego, dalej pominięciem przez Sąd znaczenia dla oceny rozeznania działań i procesów intelektualnych i psychicznych oskarżonego, iż jakkolwiek stwierdzona została całkowita poczytalność oskarżonego w chwili *tempore criminis*, to jednak oskarżony posiada osobowość nieprawidłową, a działanie oskarżonego należało uznać jako samoistne, pozostające poza sferą intelektualną oskarżonego;

5. obrazę przepisów prawa materialnego, art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 pkt 2 k.k., poprzez dokonanie nieprawidłowej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego i przyjęcie, że D. W. działał umyślnie, przewidując i godząc się na to iż swoim działaniem może spowodować śmierć J. W..

Podnosząc wyżej przytoczone zarzuty, obrońca wniosła, jak należy przypuszczać, o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji i utrzymanego w nim wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co upoważniało Sąd Najwyższy do jej oddalenia na posiedzeniu (art. 535 § 3 k.p.k.).

Na wstępie rozważań przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Przedmiotem kasacji może być, co do zasady, jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok Sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Normy wynikające z wyżej przywołanych przepisów stanowią trzon regulacji obejmujących przedmiot rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym. Sąd kasacyjny – odwołując się do wyraźnej woli ustawodawcy (art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.) – stoi na konsekwentnym stanowisku, zgodnie z którym postępowanie kasacyjne nie jest trzecią instancją powtarzającą zwykle postępowanie odwoławcze.

Zarzuty skarżące stanowią dosłowne powielenie zarzutów sformułowanych uprzednio w apelacji. Jakkolwiek kasacja nie zawiera zarzutów dotyczących

współmierności kary, to już „pozostawiono” w niej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (tiret 3 i 4).

Odwołując się do tych zarzutów należy wskazać, że zagadnienia dotyczące ustaleń faktycznych mogą być przedmiotem rozważań w kasacji wyłącznie po wykazaniu, że przy dokonywaniu tych ostatnich doszło do rażących uchybień proceduralnych. (arg. z art. 523 § 1 zdanie 1 k.p.k.). Przeprowadzona kontrola kasacyjna zaskarżonego wyroku tego rodzaju naruszeń prawa nie potwierdziła. Zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., wyartykułowany uprzednio w apelacji został przez Sąd Apelacyjny rozpoznany wnikliwie i rzetelnie. Sąd odwoławczy zaznaczył w szczególności, respektując przy tym dyrektywy zawarte w art. 4 k.p.k., że do słownego przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu nie można przywiązywać nadmiernej wagi, albowiem na tle całości złożonych przez niego depozycji traci ono swą kategoryczność. Trafnie jednak Sąd przyjął, opierając się w tym zakresie na kompletnym materiale dowodowym, w tym zarówno obszernym wyjaśnieniom oskarżonego, jak i zeznaniom świadków oraz opiniach powołanych w sprawie biegłych, że brak jest rzeczowych podstaw do zakwestionowania, iż oskarżony działał z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego. Sąd Apelacyjny, konfrontując treść pisemnych motywów Sądu *meriti* z wywiedzionymi w sprawie apelacjami zasadnie nie znalazł argumentów wskazujących na wadliwe ustalenie strony podmiotowej przestępstwa przypisanego skazanemu (zob. s. 7-9 uzasadnienia SA), kwestionując jednakże postać zamiaru. Niewątpliwie zatem tok rozumowania Sądu I instancji i zgodność przeprowadzonych przez niego ocen z dyrektywami art. 7 k.p.k. został poddany kontroli odwoławczej, a jej wyniki nie dały podstaw do przyjęcia, że oskarżony działał w warunkach kontratypu obrony koniecznej (art. 25 k.k.), a w konsekwencji – do podważenia trafności skazania D. W.. Podkreślić należy, że Sąd Apelacyjny, weryfikując oceny i ustalenia Sądu Okręgowego, przeprowadził samodzielną, wyjątkowo pogłębioną ocenę materiału dowodowego (zob. s. 12-22 uzasadnienia SA), która doprowadziła w szczególności do przyjęcia korzystnych dla oskarżonego ustaleń, w szczególności, że zamiar, z którym działał zrodził się u niego nagle, nadto przybrał postać zamiaru ewentualnego (s. 22 uzasadnienia SA). Na aprobatę zasługuje także wnioskowanie, że oskarżony D. W.

nie działał w warunkach obrony koniecznej, bowiem zadawanych przez oskarżonego uderzeń metalową rurką nie można uznać za reakcję obronną, wyłącznie zaś jest bezprawną reakcją oskarżonego, który z pokrzywdzonym pozostawał w wieloletnim konflikcie. Nie ma podstaw także, aby przyjąć, że pokrzywdzony J. W. podjął czynności, które dawałyby oskarżonemu podstawy do uznania, iż zachodzi niebezpieczeństwo zamachu, co trafnie eksponuje prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację (s. 11). W tym stanie rzeczy zarzuty, jakoby Sąd odwoławczy naruszył dyrektywy swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji bezpodstawnie zaaprobował ustalenia Sądu I instancji, uznać należało za bezzasadny w stopniu oczywistym.

Stwierdzenie o naruszeniu art. 4 k.p.k., oparte jest wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony i wynika wyłącznie z odmiennego sposobu postrzegania materiału dowodowego i wniosków płynących z jego oceny, skupiających się tylko na dowodach korzystnych dla skazanego. Natomiast braku obiektywizmu Sądu wchodzi w grę wyłącznie wówczas, gdy naruszono konkretne przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Ponieważ nie wykazano, by w toku postępowania prowadzonego wobec oskarżonego D. W. rzeczywiście do uchybienia przepisom gwarantującym przebieg rzetelnego procesu karnego, stwierdzić należało oczywistą bezzasadność naruszenia normy art. 4 k.p.k.

Warto także przypomnieć, że przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny. Warunkiem zastosowania zasady *in dubio pro reo*, czego domaga się obrona w obu wywiedzionych środkach zaskarżenia, jest przeprowadzenie przez Sąd postępowania w sposób pełny, kompletny i poddania zebranych dowodów ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k. Rozstrzygnięcie w oparciu o art. 5 § 2 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie niedających się, w oparciu o nią, usunąć wątpliwości. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy nadto wątpliwości, jakie może powziąć Sąd orzekający, a nie strona. Wątpliwości objęte dyspozycją art. 5 § 2 k.p.k. w przedmiotowym postępowaniu nie ujawniły się.

Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia przepisów art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. został sformułowany, co jasno wynika z jego uzasadnienia, wyłącznie pod adresem Sądu I instancji i został należycie rozpoznany, a uzasadnienie Sądu odwoławczego nie daje podstaw do przyjęcia, że kwestie podnoszone przez obrońcę znalazły się poza polem uwagi Sądu Apelacyjnego.

Oczywiście bezzasadny okazał się również zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. Także i w tym zakresie rozważania poczynione przez Sąd Apelacyjny są pogłębione i rzetelne, o czym świadczą treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (zob. s. 9-10). Przekonujące są w szczególności te rozważania, które dotyczą faktycznej natury zarzutu, który w istocie przybiera postać zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Obrona, pod pozorem naruszenia art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. *de facto* kwestionuje wyłącznie „przyjęcie, iż D. W. działał umyślnie, przewidując i godząc się na to iż swoim działaniem może spowodować śmierć J. W.”, a tego rodzaju zastrzeżenie jest wymierzone wyłącznie przeciw poczynionym przez Sąd Okręgowy i zmienionym w aspekcie postaci zamiaru przez Sąd Apelacyjny ustaleniom faktycznym. Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza ustaleń zawartych w opisie czynu, pod zarzutem popełnienia którego stanął oskarżony, nie dała żadnych podstaw do zakwestionowania, iż wypełnia on znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., które skazanemu prawomocnie przypisano.

Mając na uwadze wyżej podniesione argumenty Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Aktualna sytuacja życiowa skazanego, wiążąca się z perspektywą odbycia wieloletniej kary pozbawienia wolności, uzasadniała jego zwolnienie z obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego (art. 637a k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.).